

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319010410
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1319010410.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Zuzany Molnárovej, v trestnej veci obžalovaného W. X. a spol. pre zločin úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných W. X. a B. U. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 1T/13/2019 zo dňa 25.09.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.02.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných W. X., nar. XX.XX.XXXX, a B. U., nar. 16.09.1958, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaných W. X. a B. U. vinnými zo spáchania zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- po predchádzajúcej dohode podali dňa 18.02.2015 v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s., Stromová 9, Bratislava, žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru vo výške 25.000 €, ku ktorej W. X. predložil fiktívne potvrdenie o príjme od zamestnávateľa Novotisk s.r.o., so sídlom Slechtitelú 6, Olomouc, Česká republika, IČO 49 609 289, fiktívne mzdové lístky, fiktívnu pracovnú zmluvu a fiktívny výpis z účtu č. XX-XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Komerčnej banke, a.s., a B. U. ako spolužiadateľka predložila fiktívne potvrdenie o príjme od zamestnávateľa Novotisk s.r.o., so sídlom Slechtitelú 6, Olomouc, IČO 49 609 289, Česká republika, fiktívnu pracovnú zmluvu, na základe čoho dňa 20.02.2015 uzatvorili ako spoludlžníci s veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO 00 151 653 Zmluvu o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 25.000 €, ktorú sa zaviazali splácať v 103 mesačných splátkach po 375,76 €, ktorý im bol následne poskytnutý, pričom úver od počiatku riadne nesplácali, čím poškodenej Slovenskej sporiteľni, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO 00 151 653, spôsobili škodu vo výške 25.000 €.

Za uvedené súd prvého stupňa obžalovanému W. X. podľa § 222 ods. 3, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanej B. U. súd prvého stupňa podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, pre výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 2T/34/2015 zo dňa 26.03.2015 a nadväzujúce rozhodnutia, ktoré zrušením stratili podklad. Napokon podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obžalovaných spoločne a nerozdielne k náhrade škody vo výške 23.496,72 € spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o., ktorú podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali obaja obžalovaní ihneď po jeho vyhlásení odvolanie. Odvolanie obžalovaného W. X. smeruje proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody. Odvolanie obžalovanej B. U. je vzhľadom na jej vyhlásenie viny na hlavnom pojednávaní obmedzené len na výrok o treste a výrok o náhrade škody ako aj na konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Po výzve súdu podľa § 311 Trestného poriadku na odstránenie vád odvolania obžalovaný W. X. špecifikoval, že vo veci neboli vypočutí zamestnanci banky a ani ostatní svedkovia, preto sa domáha toho, aby bola vec vrátená na prvostupňový súd. Je presvedčený, že pracovníci banky boli podplatení, a dobre vedeli, že zmluvy sú falošné. Oni sú hlavní vinníci.

Prokurátor nevyužil právo vyjadriť sa k odvolaniu obžalovaných.

Odvolací súd nezistil po predložení veci také vady napadnutého rozsudku alebo konania, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil vo veci verejné zasadnutie, o ktorom obžalovaných upovedomil na adrese, ktorú na tento účel uviedli, a zároveň ich poučil o možnosti vykonať verejné zasadnutie v ich neprítomnosti. Obžalovanému W. X. aj obžalovanej B. U. bolo upovedomenie o verejnom zasadnutí doručené do vlastných rúk, obaja toto prevzali dňa 20.01.2020. Keďže sa na verejné zasadnutie neustanovili, odvolací súd podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku konal v neprítomnosti obžalovaných, čomu nebránila žiadna zákonná prekážka. Obžalovaná B. U. sa počas verejného zasadnutia napokon ustanovila, a to pred vyhlásením konečného rozhodnutia.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa Krajskej prokuratúry Bratislava považovala rozsudok súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch za správny, a preto navrhla odvolanie oboch obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť oboch odvolaní, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných W. X. a B. U. sú nedôvodné. U obžalovaného W. X. odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu, v prípade obžalovanej B. U. si splnil revíziu povinnosť len vo vzťahu k výroku o treste a o náhrade škody. Výrok o vine nepreskúmal z dôvodu, že proti nemu nebolo možné podať odvolanie.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli na hlavnom pojednávaní vykonané všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku, zákonným spôsobom, a tieto dôkazy súd prvého stupňa správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Svoje rozhodnutie pritom aj zákonným spôsobom odôvodnil tak, že uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 23.05.2019 podal prokurátor na príslušný súd obžalobu na W. X. a B. U. pre zločin úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti tohto odôvodnenia.

Obžalovaná B. U. učinila na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinná, a následne kladne zodpovedala na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovanej o vine prijal s tým, že dokazovanie v rozsahu priznania nevykonal, vykonal len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste.

Obžalovaný W. X. vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd prvého stupňa vo vzťahu k nemu vykonal dokazovanie ku skutku. Vypočul obžalovaného W. X., obžalovanú B. U., podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku prečítal svedecké výpovede L. X. X. za Slovenskú sporiteľňu, a.s., U. L. K. za C. F., s.r.o., U. F. a X. B. a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy.

Obhajoba obžalovaného W. X. spočívala v tvrdení, že papiere, s ktorými išiel do banky, mu dal jeden I., ktorý mu povedal, že to nemusí čítať, že sa môže stať spolujiteľom firmy, a že určite dostane na tie papiere úver. Dal mu pracovnú zmluvu, obžalovaný však v tej firme nepracoval. Peniaze, ktoré dostal v banke, dal tomu pánovi. Ten Čech mu potom doniesol 3 splátky a on ich na pošte zaplatil.

V súlade s výpoveďou obžalovaného W. X. vypovedala aj obžalovaná B. U.. Odvolací súd sa plne stotožnil s hodnotením dôkazov súdom prvého stupňa, ktoré podrobne rozobraté v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Aj odvolací súd dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním, a to výpoveďami obžalovaných, svedkov U. U. F. a X. B. a listinnými dôkazmi bolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že obžalovaný W. X. vedome a cielene predložil banke pracovnú zmluvu a ďalšie podklady, hoci vedel, že nezodpovedajú skutočnosti, v dôsledku čoho mu bol poskytnutý úver vo výške 25.000 €. Výpoveď obžalovaného nie je v rozpore s usvedčujúcimi dôkazmi, pretože obžalovaný opísal udalosti v súlade so skutkovou vetou napadnutého rozsudku, len nepovažuje svoje konanie za trestné. O priebehu skutkového deja teda nevznikli žiadne pochybnosti, a tento nespochybnil ani sám obžalovaný W. X..

Odvolací súd na vysvetlenie uvádza, že pre vznik trestnej zodpovednosti postačuje, aby páchatel predložil banke nepravdivé doklady o svojej schopnosti splácať úver, napríklad pracovnú zmluvu a výplatné pásky. Ak banka alebo iný subjekt poskytujúci úvery na základe nepravdivých podkladov úver poskytne a dlžník ho nie je schopný splácať, vznikne škoda. Obdobne tomu bolo aj v prejednávanej príhode, keď obžalovaný predložil banke pracovnú zmluvu od spoločnosti Novotisk, s.r.o., hoci vedel, že tu nepracuje, a že výplatné pásky nezodpovedajú skutočnosti. Z hľadiska trestnej zodpovednosti obžalovaného nie je podstatné, že ho na to naviedol Čech, ktorému aj odovzdal peniaze z úveru, a ktorý ho uistil, že mu bude splátky poskytovať. Odvolací súd pripúšťa, že uvedené sa mohlo stať, a nemá dôvod v tomto smere neveriť obžalovanému, avšak táto okolnosť ho nezbaňuje trestnej zodpovednosti. Pokiaľ obžalovaný namieta, že pracovníci banky klamali, táto námietka nemá logické opodstatnenie, pretože nie pracovníci banky uvádzali podstatné osobné údaje obžalovanému, ale obžalovaný banke, ktorá vyplatila obžalovanému prostriedky z úveru, a ktorej konaním obžalovaného vznikla škoda. Pracovníci banky nemali dôvod klamať, a nemali ani v čom klamať obžalovaného.

Odvolací súd teda uzatvára, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď uznal obžalovaného W. X. vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pretože naplnenie znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu obžalovaným zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, žiadna iná verzia skutkového deja nevznikla ani v náznakoch, a preto o vine obžalovaného nie sú absolútne žiadne pochybnosti. Odvolací súd poukazuje na detailné, zrozumiteľné a podrobné odôvodnenie viny obžalovaného a právnej kvalifikácie jeho konania v napadnutom rozsudku, bez potreby ho znova opakovať nad rámec vyššie uvedeného.

Obžalovanú B. U. súd prvého stupňa na základe jej vyhlásenia o vine uznal vinnou v zmysle obžaloby. K uznaniu viny na skutkovom a právnom základe podľa obžaloby došlo po vyhlásení viny a postupe podľa § 257 Trestného poriadku, preto výrok o vine nemohol byť predmetom revízie odvolacím súdom, a táto časť rozsudku nemohla byť a ani nebola odvolaním napadnutá.

Odvolací súd nevzhladol žiadne pochybenia ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku. Súdom prvého stupňa pri ukladaní trestu obom obžalovaným rešpektoval účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Trestného zákona, pričom trest diferencoval vzhľadom na rozdielny postoj obžalovaných k trestnému činu a súbeh trestných činov u obžalovanej B. U.. V tomto smere vykonal tiež náležité a dostatočné dokazovanie zákonným spôsobom.

Obžalovaný Emil Veliký má 12 záznamov v registri trestov pre násilnú a majetkovú trestnú činnosť. Opakovane bol priestupkovo prejednávaný, naposledy bol zamestnaný na základe dohody o vykonaní práce v roku 2012.

Súd prvého stupňa dôsledne vyhodnotil všetky podstatné skutočnosti týkajúce sa ukladania trestu obžalovanému Emilovi Velikému, ktoré zohľadnil v relácii na zákonné kritériá pre ukladanie trestov v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil možnosti nápravy obžalovaného, ktoré sú aj podľa odvolacieho súdu nepriaznivé, a to z dôvodu bohatej trestnej minulosti a neschopnosti sebareflexie v tomto prípade, kedy obžalovaný ani len náznakom nepripustil svoj podiel zodpovednosti na vzniku reálnej škody vo výške 23.496,72 € poškodenej spoločnosti. U obžalovaného neboli zistené žiadne poľahčujúce okolnosti, ktoré by modifikovali potrebu ukladania represívneho trestu obžalovanému. Preto odvolací súd dospel k záveru, že nepodmienečný trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby uvedenej v § 222 ods. 3 Trestného zákona, ktorá je 3 až 10 rokov, ktorý bol obžalovanému uložený napadnutým rozsudkom, je zákonný a dôvodný, a zároveň plne rešpektuje účel trestu deklarovaný v § 34 ods. 1 Trestného zákona, vrátane funkcie morálneho odsúdenia páchatela.

Obžalovanej Helene Melišovej súd prvého stupňa správne ukladal súhrnný trest odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona, pretože sa dopustila zločinu úverového podvodu dňa 18.02.2015, t.j. predtým, ako jej bol dňa doručený trestný rozkaz Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/34/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.04.2015, s totožnými účinkami, ako má vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku. Zločin úverového podvodu spáchaný dňa 18.02.2015 je vo viacčinnom súbehu s prečinom zanedbania povinnej podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, za ktorý bol obžalovanej uložený podmienený trest odňatia slobody, avšak následne došlo k nariadeniu jeho výkonu. Preto súd prvého stupňa uložil súhrnný trest podľa § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Trestného zákona správne, pričom nemal možnosť ukladať iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody z dôvodu, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozhodnutím, ktorý bol v tomto prípade napokon nepodmienečný. Zákonu zodpovedá aj zrušenie výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/34/2015 a nadväzujúcich rozhodnutí, ktoré zrušením stratili podklad.

Súd prvého stupňa v súlade s uvedeným vychádzal podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona z trestnej sadzby najprísnejšieho zákonného ustanovenia zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovanej, ktorým je ustanovenie § 222 ods. 3 Trestného zákona (3 až 10 rokov). V zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa správne ustálil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona spočívajúcu v priznaní obžalovanej a oľutovaní trestného činu. Pochybil však súd prvého stupňa, keď obžalovanej priznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, t.j. že spáchala viac trestných činov, hoci túto istú okolnosť zohľadnil v jej neprospech pri použití asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko jeden zo zbiehajúcich trestných činov je zločinom. Súd prvého stupňa opomenul aplikovať ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona so zreteľom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Trestného zákona nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona)“. Uvedené pochybenie súdu prvého stupňa však odvolací súd s cieľom stability súdnych rozhodnutí nevyhodnotil ako dôvod na zrušenie výroku o treste napadnutého rozhodnutia, nakoľko na reálnu výmeru trestu pre obžalovanú, ktorej bol uložený trest pod spodnou hranicou trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona per analogiam, nemalo žiaden význam, iba na uvedené týmto poukazuje.

Pri úvahách o výmere trestu aj odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovanej Heleny Melišovej je vzhľadom na jej postoj k trestnému činu a úplne iný charakter jej ďalšieho odsúdenia na mieste analogicky aplikovať zákonné ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona tak, ako to učinil súd prvého stupňa. Tento v súlade so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Tpj 55/2016 správne a dôvodne mimoriadne znížil trest o jednu tretinu pod spodnú hranicu trestnej sadzby a uložil obžalovanej súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky prihliadajúc na jej vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Takýto trest zohľadňuje aj závažnosť spoločne posudzovaného prečinu, a postačí na naplnenie účelu trestu vyjadreného v § 34 ods. 1 Trestného zákona. Súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky nepodmienečne zohľadňuje i možnosti nápravy

obžalovanej, korešponduje so závažnosťou jej trestnej činnosti, odzrkadľuje požiadavky individuálnej aj generálnej prevencie a dostatočne vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a.

Zákonu zodpovedá aj výrok o zaradení obžalovaných do ústavu na výkon trest s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, nakoľko pred spáchaním posudzovanej trestnej činnosti žiaden z nich nebol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o náhrade škody, ktorým podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaných k spoločnej a nerozdielnej k náhrade škody v rozsahu 23.496,72 €, čo zodpovedá neuhradenej výške vylákaného úveru, a so zvyškom odkázal poškodeného na civilný proces podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku, keď preukazovanie škody nad rámec skutku presahuje potreby trestného konania.

Odvolaací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaných W. X. a B. U. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.